

Básně Jiřího Hubáčka o víně

Kdysi rostly plané trnky podél cest
My jako děti jsme je chutnaly
Jak byly trpké a kyselé, tvrdé jako pěst
Je to tak dávno, ale ty chutě nám někde zůstaly
Křiví se ústa, po zádech běhá mráz
Přichází přítímím skrz tmavě rudou barvu
A my necháváme se svést
Zas

Popelka co na ples nesmí
Ale co když ona je ta pravá?
Počká si za oknem, až se v sále setmí
Pak vstoupí do dveří
Učesaná neučesaná
Plášť co ji halí, odhodí
Oblečená neoblečená
Jen v okvětních lístkách lesního jahodí

Tanči přede mnou, má krásko
Rozpusť si vlasy, ať šlehají mě do tváří
Odhoď šaty, královno
A oslň mne svou zlatou září

Na chvíli zastaví se dění

Pak příjemně unavení
Vychutnáme každou z těchto chvil
Pod rozkvetlou lípou její vůní omámení
Jako tenkrát, když jsem tě poprvé pod tím stromem políbil

Když jako malí kluci, chodívali jsme krást do sadů
hlídač byl jestřáb na lovu, co vždycky zaostří

Později cí dřív

Za slunce za dešťů

Někdy jenom nohy popelené od kopřiv

Někdy náruče plné broskví a angreštů

Ráno za rosy vycházela do luk a do polí

Do kopců chodívala

tajemná cizinka, co utíká světu

Možná čekala, až něco přebolí

Když k večeru se vracívala

se sukní plnou květů

Pak je sušila

Krásná smutná sama

Na podzim na poutích prodávala

Polštáře zapomnění polštáře vonící květinama